

РЕШЕНИЕ

№ 7320

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **12995** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ, против Решение № 5499 от 20.11.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на А. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения, че оспорваното решение е незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение се административнопроизводствените правила при издаването му. Сочи се, че оспореният административен акт е издаден в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, при неизяснена фактическа обстановка и при липса на задълбочен анализ на заявените обстоятелства, както и, че анализът на изложената в решението обстановка в С. е формален и не кореспондира с личната бежанска история на оспорващия, липсва изследване на ситуацията относно района, в който живее в С.. Твърди се, че оспорващият има основателни опасения от преследване и заплахата за живота си. Искане се отмяна на оспореното решение със законните последици от това.

В съдебно заседание, жалбоподателят, лично, в присъствие на преводач, и чрез назначения с определение на съда, постановено по делото, процесуален представител адв. Г., поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Излагат се съображения, че в оспореното решение не са обсъдени всички факти относно бежанската история на оспорващия, както и не е обсъдена

цялостната обстановка в С., когато е напуснал оспорващият и към настоящия момент. Твърди се, че положението в С. е много опасно, извършват се отвличания, убиват се хора. А. А. А. е живял в район, който е по средата между кюрдските сили и сирийския режим, кюрдските сили са овладяли града (град Х.) и принуждават младежите като него да се бият за тях срещу сирийската армия, бил е издирван преди да напусне, за да носи оръжие, като към настоящия момент положението е още по-тежко. Съгласно последните актуални данни на Ал Д. от 27.01.2026 г. и ВВС от 07.01.2026 г. в този район на С. се водят въоръжени конфликти между кюрдски въоръжени групировки и правителствените сили, от които има пострадали и убити, постигат се много кратки примирия и хората се стремят да напускат тези райони на С., решение на съществуващия конфликт в момента там няма.

Ответникът Председателят на Държавната агенция за бежанците, чрез юрисконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде потвърдено оспореното решение като правилно и законосъобразно, като излага съображения, че при издаване на процесния административен акт са спазени административно-производствените правила и материалния закон, не са налице в конкретния случай предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, мотивите на оспорващия са изцяло от личен и икономически характер и не са повлияни от ситуацията в С., военната служба в С. е доброволна, премахната е задължителната наборна военна служба.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано по молба на А. А. А. за предоставяне на международна закрила до Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет с вх. № В-13-1044 от 23.08.2024 г. на РПЦ – С.. Попълнен е регистрационен лист, като личните данни на молителя са установени въз основа на декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, съгласно която търсещото закрила лице се индивидуализира с имената А. А. А., гражданин на С., [дата на раждане] в [населено място], С., с постоянен адрес в Турция, [населено място], женен, етническа принадлежност арабин, религия мюсюлманин сунит, без образование, земеделец по професия. В приложение към регистрационния лист са посочени имената на съпругата и децата му, бащата, майката, сестрите и братята на търсещия закрила. Съставена е Евродак дактилоскопна карта. Чуждият гражданин е информиран за процедурата, която ще бъде следвана, за неговите права и задължения, за последиците от неспазването на задълженията му или за отказа да сътрудничи на длъжностните лица на ДАБ при МС. Запознат е с информацията за обработване на личните данни на чужденци, търсещи международна закрила. П. е декларация за съгласие за събиране на информация.

На 05.09.2025 г. с А. А. А. е проведено интервю, в присъствие на преводач, по време на което молителят е посочил, че е напуснал С. през 2016 г. нелегално за Турция, останал е в страната за период от осем години и половина, твърди, че от турските власти е получил лична карта, с която е пребивавал и работил легално, работил е в полета с лук, много неща е работил в различни местности и региони, най-много е бил в А.. Посочва, че съпругата му, децата му и брат му са останали в Турция. Причината, поради която е напуснал Турция, е оказано му насилие от непознати момчета, а турската полиция не е направила нищо, примерно, докато отива до магазина, млади момчета турци са го били, оплакал се е в полицията, но тя нищо не е направила. Заявява, че целта на пътуването му е била Германия. От самото начало е искал да стигне до Германия, платил е на трафикант, за да стигне до територията на Република България, задържан е от българските власти във вътрешността на страната, бил е настанен в открит лагер и е подал молба за закрила. Самоволно е напуснал лагера, за да продължи към Германия, преминал е през териториите на няколко държави и е стигнал до Германия, бил е през повечето време в Х., опитал

се е да си намери работа, да учи език, в Германия е подал молба за закрила, но са му отказали, защото вече е подал такава молба в България. В Германия е бил една седмица в затвора, когато са го хванали и са искали да го върнат в България, от немските власти е изпратен обратно в България. Заявява, че е имал повиквателна за армията, имал е военно дело, свързано с армията – не е искал да влиза в армията, защото едно е да служиш на страната си, но в С. има различни групировки и реално не знаеш къде ще служиш, няма доказателства, било е по времето на Б. А., повиквателната е дошла в къщата му три месеца преди да тръгне за Турция, не знае дали е образувано делото, защото не е бил в С. по това време, не е осъждан. Посочва, че последно е живял в област Х., [населено място], което е на 20 километра от Р. А., там е адресът му и там са родителите му. Бил е в [населено място], работил е с домати, но не само там. Родителите му живеят нормално в [населено място]. Не е живял в друга държава, не иска да се върне в С., защото няма къща там, в къщата на родителите му живеят четирите му сестри, а той има съпруга и четири деца и няма къде да отиде. Не иска да се връща в Турция, няма законови пречки да се върне там, подал е молба за закрила в България, защото са го хванали и не иска да се връща в Турция. Съпругата му е сирийка, тя и децата им са в Турция. Няма образование, няма професия. Разказва, че е напуснал С. заради войната, причината да тръгне към Турция е, че има режим, ДАЕШ, кюрди и към който от всички да се присъединиш, другите ще „искат главата ти“. В Т., когато е бил там, е било спокойно, не е имало война и проблеми, след това е отишъл в Х., Р. А., в тяхното село, останал е там 5-6 месеца, след което се е преместил в Т. и тогава са започнали проблемите в С., дошла му е повиквателна за армията, не знаел кой ще го убие от толкова различни армии, наел е къща в Р. А. с жена си, след което са заминали за Турция. При провеждане на интервюто чужденецът заявява, че не е имал лични проблеми, основани на етническата му принадлежност или религиозните му възгледи, не е бил задържан, арестуван, съден и осъждан в С., не е членувал в политически партии и организации, нито във въоръжени групировки и религиозни общности и секти, никога не е заплашван и не му е оказвано насилие в държавата му на произход. В заключителната част на протокола от проведеното интервю е отразено, че интервюто е проведено на разбираем за него език, че разбира смисъла на написаното и не отправя възражения и допълнения по него. Интервюто е проведено в присъствието на преводач, което е удостоверено с положен от него подпис.

Изискано е от Държавна агенция „Национална сигурност“ писмено становище по постъпилата молба за закрила. Получен е отговор, съгласно който ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на А. А. А. в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

След извършена преценка на всички относими факти, свързани с личното положение на А. А. А. и със страната му на произход, с оспореното решение административният орган е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. А. поради липса на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В решението е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като изложените от него факти и обстоятелства не са правно релевантни за търсената закрила. Прието е, че реалният мотив на А. А. А. да не желае да се върне при роднините си в С. след падането на режима на Б. А. и нелегално да премине през териториите на няколко държави-членки на Европейския съюз с цел да достигне до Германия е породен от икономически причини. От бежанската история на чужденеца става ясно, че поради липса на къща, в която да живее със семейството си, със съпругата си и децата си, е преминал в Турция, където са получили от властите временна закрила, кандидатът е живял и работил със семейството си в Турция повече от осем години напълно легално, но е решил да продължи към З. Европа. Кандидатът за закрила не сочи за себе си и за близките си да са имали

някакви проблеми в С., от анализа на фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца се установява, че мотивите за напускането на държавата на произход са от личен и икономически характер. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. А. А. А. твърди, че е напуснал държавата си заради нежеланието да бъде мобилизиран, всичките му роднини са останали да живеят [населено място], област Х., а съпругата и децата му живеят в Турция. Чужденецът не е представил доказателства за мобилизация в сирийската армия, в този смисъл в решението е прието, че заявленията му остават недоказани. Едновременно с това двама от братята му са останали да живеят в селото, като за тях чужденецът не е посочил да са били търсени за военна служба, за родителите си също не е заявил да имат никакви проблеми в С.. Тези обстоятелства, както и фактът, че след свалянето на Режима на Б. А. хиляди сирийски граждани са се завърнали в родината си доказват тезата, че А. А. А. може да се завърне и да живее в района на [населено място], област Х. или в друга област, където управлява новата сирийска власт без тези му действия да доведат до основателни опасения от преследване. Във връзка с тези заключения е обсъдена и информацията, изложена в Справка с вх. № МД-02-572/20.10.2025 г., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС, относно лицата, подлежащи на редовна военна служба, от която става ясно, че през месец януари 2025 г. бунтовническите военни командири назначават А. ал Ш. за президент за преходния период, отменят конституцията от ерата на Б. А., приета и действаща от 2012 г. и разпускат парламента, армията и службите за сигурност на бившия режим. Посочено е, че през февруари 2025 г. президентът на сирийското временно правителство е обявил, че премахва задължителната военна служба. В статия на арабски език без дата Шведският център за информация (SCI) се позовава на гореспоменатото видео. Според статията на SCI войниците, подофицерите и офицерите се набират чрез интензивни програми, които се отклоняват от традиционните академични стандарти и правила за обучение. Този процес има за цел да ускори обучението на военни и на служители на силите за сигурност, за да отговори на потребностите на новата държава. В статия от края на февруари 2025 г. сирийската телевизия съобщава за слухове, съгласно които преходните власти в провинциите Т. и Л. са призовавали и са наемали мъже за военна служба. Страници във Ф., предполагаемо управлявани от близки до правителството на А. медийни професионалисти, съобщават, че силите за сигурност са поставили контролно -пропускателни пунктове в градовете Д., Б. и К. и са арестували хора с карти за уреждане на статуса. Официални източници в провинция Т. цитират ръководителя на отдела за набиране на персонал в [населено място], който категорично отрича тези слухове. Същият източник заявява, че военната служба в С. вече е доброволна и призовава за търсене на информация от официални източници. Преходната администрация в С. премахва задължителната наборна военна служба, освен в ситуации на национално извънредно положение. Прието е в оспореното решение, че етническата принадлежност на търсещия закрила не е достатъчно основание за предоставяне на статут, тъй като не е имал лични проблеми заради принадлежността си към арабския етнос, които да показват риск от евентуално преследване при завръщането му в С.. Не е заплашван лично, не е ставал жертва на насилие, нито е арестуван, съден или осъждан. Фактът, че молителят е мюсюлманин сунит по религия, също не е достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Във връзка с всичко гореизложено в решението

е прието, че за кандидата за закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като при провеждане на интервюто няма нито един наведен довод от търсещия международна закрила, че в държавата му на произход е бил преследван по някои от посочените критерии в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и до приключване на административното производство не са представени и доказателства, сочещи, че в С. чужденецът е бил преследван или има опасност от бъдещо преследване по причини, свързани с неговата раса, религия, националност, изразено политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Административният орган е приел, че в хода на проведеното с чужденеца интервю от негова страна не са изложени обстоятелства, сочещи за наличието на някое от обстоятелствата, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ. Чужденецът не е бил политически ангажиран, не е обосновал твърдения за осъществено спрямо него преследване по някои от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 от ЗУБ. При извършения анализ на заявените обстоятелства е формулиран извод, че твърденията на кандидата за международна закрила не попадат в предметния обхват на ЗУБ, тъй като А. А. А. не доказва, че изпитва основателно опасение от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение и изтъкнатото като причина да напусне С. не може да бъде квалифицирано като преследване спрямо чужденеца по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ или като риск от осъществяване на такова спрямо него. Персонално спрямо сирийския гражданин в държавата му по произход не е упражнявано насилие и лично не е бил обект на репресии. От изложените от чужденеца твърдения той не е имал проблеми нито с официалните власти в С., нито с други субекти по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Семейството и роднините му са останали да живеят и работят в село до [населено място], област Х., С.. Те не са избрали да се преместят или да напуснат страната отново поради реални опасения от преследване, поради което степента на риск за тях и съответно за молителя е пренебрежимо ниска. Председателят на ДАБ при МС е приел в оспореното решение, че съществуват доказателства, че А. А. А. може да се завърне в селото, в което живеят родителите му в района на [населено място], област Х. или в друг град или област без риск за живота му. Прието е, че за търсещия международна закрила липсват предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като не е посочил член от семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Във връзка с горното е прието, че липсват законови предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

В оспорения акт ответникът е установил, че липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Твърдения за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ молителят не е направил, в този смисъл е формулиран извод, че установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. За изясняване на посочените понятия, разписани в чл. 15, букви а) и б) от Директива 2011/95/ЕС и съответно в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ административният орган се е позовавал на Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07. Разгледани са и основанията за предоставяне на хуманитарен статут по реда на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е съобразено Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие „посегателство“ в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО (отменена с Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета). От събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от А. А. А. бежанска история е формулиран извод, че не може да се приеме, че

чужденецът е напуснал страната си по произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че търсецният международна закрила е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, тъй като не е заявил наличието на проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка на територията на С.. Във връзка с горното е формулиран извод, че не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. С цел установяване на актуалната обстановка в държавата на произход и извършване на преценка за приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ са разгледани и подробно обсъдени Справка с вх. № МД-02-556/13.10.2025 г. и вх. № МД-02-555/13.10.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в област Х.. Прието е, че не се установяват разширенията, дадени в Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и Решение на СЕС от 30 януари 2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно цитираното решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Съгласно изложените мотиви в решението силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт, се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Изрично е признато правото на преценка за силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Предвид оценяването, че в конкретния случай няма добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на А. А. А., за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, каквото от съдържащата се информация не се установява. Не се констатира и спрямо А. А. А. да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От изложената от чужденеца бежанска история не се установява да е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и не се констатират негативни последици спрямо него поради единствения факт на напускане на С. - доброволно и по собствена воля. В оспореното решение административният орган е приел, че съгласно информацията за актуалната ситуация в държавата на произход на търсецния международна закрила в С. обстановката е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност на населението, както и, че, въпреки че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато, съществува възможност за установяване на територията на С. и конкретно в района на [населено място], област Х., С., където живеят роднините му (родителите, двама от братята му и трите му сестри), като същевременно би могъл да се ползва от защитата на официалните власти. Въпреки че в някои части на територията на С. положението е нестабилно и напрегнато там са започнали процеси на стабилизиране и на обстановката и функциониране на обществените услуги. Направен е извод, че в конкретния случай не се установява съществуване на реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила е прието за неоснователно и в тази част. За търсецния закрила е прието, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 6, тъй като не е посочил член на семейството му да има предоставен хуманитарен статут на територията на Република България, както и, че не са

налице основания за приложение на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С оглед изложените мотиви е прието, че в конкретния случай не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9, с оглед на което на оспорващия А. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е съобщено на оспорващия А. А. А. на 01.12.2025 г. видно от отбелязване върху същото. Жалбата е подадена в Административен съд София-град, чрез административния орган, на 05.12.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган съобразно правомощието на Председателя на Държавна агенция за бежанците по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да предоставя, отказва, отнема или прекратява статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.

Жалбоподателят А. А. А., гражданин на С., търсец закрила, е чужденец по смисъла на § 1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ - не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, държава – страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.

Съдът не установява при постановяването на решението да има допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Не е налице и нарушение на правото на защита на жалбоподателя. Процесният акт е надлежно съобщен на адресата си на език, който той владее, като всички процесуални действия в административното производство са извършвани в присъствие на преводач от езика, владян от търсецния закрила. В хода на производството пред решаващия орган със сирийския гражданин е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол, прочетен на интервюирания в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Не се установява нарушение на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В случая от ответника е изискано и получено писмено становище от ДАНС по молбата на жалбоподателя за предоставяне на международна закрила.

Административният акт отговаря на общите изисквания за форма и съдържание по чл. 59 от АПК. В решението се сочат както фактически, така и правни основания за издаването му. Представената от жалбоподателя бежанската история и фактите по преписката са обсъдени подробно в мотивите на обжалваното решение. Обективизираните в решението фактически съображения имат подробна мотивировка, ясни са, кореспондират на приложените правни норми и дават възможност на чужденеца да разбере кои са мотивите, възприети от административния орган, за да постанови решението, с което му отказва предоставяне на исканата международна закрила. Неоснователно е оплакването на оспорващия за нарушение на разпоредбите на чл. 35 и чл. 36 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ. Административният орган е формулирал изводите си след съвкупната преценка на събраните по делото писмени доказателства в административната преписка, проведеното интервю с жалбоподателя и личната му бежанска история, както и справката за актуалната обстановка в С..

Условията за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут са посочени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън

държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Наличието и основателността на опасенията следва да се преценяват с оглед представените в бежанската история на кандидата за статут конкретни данни, като се отчете произходът на преследването, дали последното води до нарушаване на основни права на човека и закрилата, която може да се получи от държавата по произход. Определящо за наличието на предпоставките по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е понятието „преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 от ЗУБ, изразяващо се в нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека и които да са достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Следователно понятието „преследване“ следва да бъде съотнесено към всеки един от елементите по чл. 8 от ЗУБ и отнасянето към всеки от посочените елементи следва да бъде съобразено и с конкретната бежанска история на чужденеца. Съдът приема, че административният орган е изследвал всички основания за преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ във връзка с легалното определение за преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и липсата на конкретни действия на лично преследване по примерното изброяване на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. В хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на чуждия гражданин. Той не е обосновал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорвания акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсеция закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация. В действителност в бежанската история няма доводи за такова релевантно преследване, нито се обосновава наличие на реална опасност от бъдещо такова в страната му на произход по някоя от причините, които се сочат в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В разглеждания случай от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, не са заявени от молителя конкретни обстоятелства, от които да се направи извод, че самата принадлежност към религиозна група или етническата му принадлежност е достатъчно основание за опасения от преследване. Молителят не е бил осъждан или политически ангажиран. Т.е. не може да се обуслови извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ или действия по преследване по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ от някой от субектите по чл. 8, ал. 3 от ЗУБ в държавата му по произход. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили, след като е напуснал държавата си по произход или пък извършвани от него действия/дейности след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат нужда от международна закрила. Направените изявления от А. А. А. пред Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет във връзка с индивидуалното му положение и лични обстоятелства нито поотделно, нито заедно сочат, че е напуснал С., защото е бил преследван, в това число поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. В действителност жалбоподателят не е бил заплашван, върху него не е било оказвано

насилие, не е осъждан и не е бил преследван от официалните власти, в това число и по етнически или религиозни причини, в С.. Тоест, молбата на А. А. А. към официалните власти на Република България нито при подаването ѝ, нито в който ѝ да е последващ момент е обоснована от самия него с каквито ѝ да е елементи, относими към критериите, релевантни за определяне на статут на бежанец. Основният мотив, който кандидатът за закрила изтъква за напускането на С., са проблеми, свързани с войната, поради което още през 2016 г. е напуснал страната си, заедно с цялото си семейство, което понастоящем се намира в Турция. Въпреки, че е получил временна закрила от турските власти, пребивавал е и е работил легално там в продължение на осем години и половина, той е решил да продължи пътя си към З. Европа. Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Това обстоятелство се потвърждава и от изявленията на молителя, че е имал за крайна цел Германия и дори е влязъл в Германия, откъдето е бил върнат. Жалбоподателят, доколкото твърди, че е избягал от военна служба и неприязън към военни действия, то той не е бежанец по смисъла на глава V от цитирания Наръчник. Същият не сочи други значими за него мотиви да напусне или да остане извън страната си, нито такива, които се покриват с определението за основателни опасения от преследване, за да се приеме, че попада сред изключенията за предоставяне на статут на бежанец, посочени в глава V от цитирания Наръчник. Настоящият състав следва да отбележи, че по делото липсват доказателства на жалбоподателя да са изпращани призовки или покана за мобилизация, което условие на практика е хипотетично и липсват доказателства, че ще бъде мобилизиран и в интервюто си не е посочил такива обстоятелства. В „Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на службата на ВКБООН за бежанците е посочено, че кандидатът за статут на бежанец трябва да представи основателни причини защо лично се опасява от преследване, което сирийският гражданин в настоящият случай не прави. Правилно административният орган е установил липсата на предпоставки по смисъла на чл. 8, ал. 9 от ЗУБ. С оглед на изложеното дотук правилен е изводът на административния орган, че не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец на оспорвания. Обосновано и правилно административният орган е счел, че деклариранията от А. А. А. причина да напусне С. е с личен и социално-икономически характер и е извън обхвата по ЗУБ.

За молителя липсват и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут. Предпоставките за хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ са идентични с условията за субсидиарна закрила по чл. 2, б. „е“ във връзка с чл. 15, б. „а“, „б“ и „в“ от Директива 2011/95/ЕС. Такава международна закрила може да се предостави на чужденец, за който има сериозни основания да се смята, че, ако бъде изпратен обратно в държавата му на произход, или при лице без гражданство – в държавата на предишното обичайно местопребиваване, той би бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като: смъртно наказание или екзекуция (1), изтезание, нечовешко или унизително отношение, или наказание (2) или тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт (3) и които не могат или поради такава опасност не желаят да получат закрила от тази държава. Понятието „реална опасност“ не е дефинирано, нито има трайно възприето негово тълкуване в юриспруденцията на СЕС. Смята се, че то определя стандарта на доказване при субсидиарната закрила, като по правило изключва рисковете, свързани

единствено с общата ситуация в държавата, тези, чието настъпване е само възможно или е така далечно, че е нереално. С понятието „тежки посегателства“ се означава естеството и интензивността на засягане на правата на човека, като трябва то да е с достатъчна сериозност (суровост).

Правилно е прието от административния орган, че в случая не са налице и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут, защото в настоящата хипотеза не се твърди и не се установява от събраните по делото доказателства в държавата си по произход жалбоподателят да е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, а това е сериозна индиция, че няма да понесе такива посегателства и при завръщането си там. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, молителя не е направил. Както бе посочено и по-горе, видно от интервюто на търсещия закрила, той е напуснал С. през 2016 г. и заминал за Турция, където е работил легално повече от 8 години. Едва след това е пристигнал нелегално в България, като целта му е била Германия, напуснал е нелегално лагера, в който е бил настанен и едва след връщането му от немските власти заявява, че иска да остане в България и иска да се събере със семейството си в Република България. Същевременно сочи обаче, че съпругата му и четирите му деца живеят в Турция легално, а родителите, двама от братята му и сестрите му продължават да живеят в С. в село до [населено място], област Х. и живеят спокойно. На въпроса дали може да живее при роднините си в С. е отговорил, че не може да живее при родителите си, защото няма къща, в която да живее със съпругата и децата си. В този смисъл съдът намира, че в разглеждания случай жалбоподателят не е напуснал поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. В случая не се установява лицето да е било принудено да напусне С. поради това, че там е било изложено на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Липсват доказателства за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата на търсещия закрила поради опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унижително отношение. Посоченото от него в проведеното интервю пред административния орган не дава основание да се приеме, че е бил принуден да напусне страната поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне и спрямо него да съществува риск от посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Заявил е единствено, че не желае да служи в армията, за което е получил повиквателна, в съдебно заседание заявява, че областта, в която живее е под контрола на кюрдите и те ги принуждават да се бият за тях, а той не желае да носи оръжие. Основателни са мотивите на административния орган, че твърдения, които да са свързани с посочените по – горе предпоставки, не са направени от жалбоподателя. Т.е. правилен е изводът в оспореното решение, че липсват изявления, които да водят до извод, че той е бил принуден да напусне или да остане извън страната си на произход по причина на реална опасност от смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне.

Правилна е преценката на административния орган и относно предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, които, както бе посочено и по-горе, са приложими при по-обща опасност, а именно - тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. В оспореното решение административният орган е приел, че за А. А. А. не се доказва специфичен риск по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Относно приложението на разпоредбата на т. 3 на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, регламентираща предоставяне на закрила при реална опасност от тежки и лични заплахи

срещу живота и личността му като гражданско лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С - 465/2007 г. Посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя обхваща една по - обща опасност от посегателство - по - скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“ - термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. Съгласно посоченото решение на съда на Европейския съюз член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи, съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. В конкретния случай административният орган е извършил преценката си по прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ както въз основа на твърденията в интервюто, така и въз основа на обективизираната в Справки с вх. № МД-02-556/13.10.2025 г. и вх. № МД-02-555/13.10.2025 г. информация. По делото е приета и Справка с вх. № МД-02-22/23.01.2026 г. Всички справки са изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС на базата на насоките за С. на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (АЕСОУ). От изложеното в справките следва, че към настоящия момент не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и животът и здравето на всеки цивилен, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на СЕС по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от

Директива 2004/83 ЕО (отм.). Съдът намира, че ситуацията в С. непрекъснато се променя, но от представените и приети като доказателства по делото справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ на базата на насоките за С. на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (АЕСОУ), не се установява наличие на въоръжен конфликт в тази страна, достигащ граници, представляващи заплахата за живота и здравето на цивилното население. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС Дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални свидетелстващи документ и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират. От същите се установява, че новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването от власт на Б. А. на 8 декември 2024 г., което слага край на продължилото повече от половин век управление на семейството му и на тринадесетгодишен опустошителен конфликт. Сирийските демократични сили интегрират своите въоръжени сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. Налице са индикации за отмяна на санкциите срещу С., което ще поправи път за по-голямо участие на работещите в С. хуманитарни организации, улеснявайки чуждестранните инвестиции и търговията, докато страната се възстановява. Безспорно е, че в С. има случаи на насилие, но то не обхваща цялата територия на тази държава. Въпреки регистрирани случаи на насилие, те не могат да бъдат определени за достигащи нивото, разглеждано в решение по дело С-465/07. Налице са данни за значително подобряване на състоянието на безопасността и сигурността в държавата. Независимо от все още несигурната и усложнена обстановка в С. съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава действително не налага извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплахата срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Както бе посочено, не са налице никакви данни или доказателства, които да опровергават по съдържание информацията в изготвените справки. Още повече и, че в тези справки са цитирани независими източници на информация, вкл. и чрез посочване на интернет-страници, в които се съдържа тази информация. Ситуацията в С. е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за гражданите, налице е възможност за вътрешно разселване и спокойно пътуване, като за последното показателен е фактът на съществуващи немалко вътрешно разселени лица в С., желанието на сирийци, напуснали страната си, да се завърнат в нея, както и положителните засега сигнали в поведението на новите сирийски власти. На 3 септември 2025 г. сирийското Министерство на правосъдието обявява, че вече е отменило няколко милиона забрани за пътуване срещу сирийски граждани, регистрирани в системата за търсене. Повечето от забраните се смятат за издадени през последните 14 години и са свързани предимно с политически изявления срещу бившето правителство на Б. А.. Обработката на останалите досиета ще продължи, като пътуващите няма да бъдат арестувани при пристигането си в С., а само ще бъдат информирани за

текущия си правен статус, освен ако няма активни съдебни производства от страна на прокуратурата. За първи път от 14 години насам С. отново легално изнася суров петрол и около 600 000 барела петрол са напуснали пристанището Т. на 1 септември 2025 г. На 25 август 2025 г. Министерството на финансите на САЩ официално премахва С. от санкционните разпоредби на Кодекса на федералните разпоредби и оттогава международната търговия на страната е възобновена. На 5 септември 2025 г. в присъствието на президента А. ал Ш. е създаден Сирийски фонд за развитие. Фондът, финансиран главно от дарения от частния сектор и сирийски граждани в С. и в чужбина, е предназначен за подкрепа на възстановяването и създаването на работни места. Само един час след началото даренията надхвърлят 60 милиона щатски долара, а министърът на извънредните ситуации Р. ал С. заявява, че фондът ще се съсредоточи върху регионите, най-засегнати от конфликта, по-специално И., А., Д. ал Зор, Х. и Провинция Д.. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН (ВКБООН) от 12 декември 2025 г. се посочва, че общият брой на завърналите се в С. лица от 8 декември насам достига 1 275 882 души. Завръщането на вътрешноразселените лица също продължава, като общият брой на завърналите се вътрешноразселени лица достига 1 955 090, 1 073 353 от които са напуснали места за настаняване на вътрешно разселени лица главно в С. и Североизточна С.. ВКБООН продължава да улеснява безопасното и достойно завръщане на сирийските бежанци в техните родни райони. През февруари 2025 г. няколко източника съобщават, че президентът на сирийското временно правителство А. ал Ш. е обявил, че премахва задължителната военна служба и вместо това разчита на доброволно набиране на войници. Според различни източници сирийската армия ще се превърне в армия от доброволци, в която населението ще бъде насърчавано да участва, с цел осигуряване на границите на страната. Все пак остава възможно провеждане на потенциална кампания за наборна служба в случай на национално извънредно положение. В статия на BBC News от 9 март 2025 г. се посочва, че лидерът на С. А. ал Ш. обещава да потърси отговорност на всеки, замесен в нараняване на цивилни след дни на сблъсъци.

Допълнително във Временни насоки за страната С., публикувани на 20 юни 2025 г., с автор Агенция на Европейския съюз в областта на убежището, цитирани и в приетата по делото Справка вх. № МД-02-555/13.10.2025 г., се открива следната актуална по смисъла на чл. 4, пар. 3, б. „а“ от Директива 2011/95/ЕС информация относно страната на произход на кандидата: Губернаторството Х. е разделено на четири административни области, а именно Ал-Х. (или Ал Х.), Ал-М., К. и Р. Ал-А., които са допълнително разделени на общо 16 подокръга. Неговата столица е [населено място]. Към края на май 2025 г. провинция Х. е картографирана от Института за изследване на войната и от СТР като намираща се почти изцяло под контрола на Сирийските демократични сили (SDF). През март 2025 г. GPC съобщи, че преходното правителство и групите на SNA доминират в по-голямата част от С. С., докато SDF запазват части от североизточната част на страната. На 18 февруари 2025 г. след провеждане на преговори Сирийските демократични сили (S. D. F., SDF) се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурата на новото сирийско правителство. Ръководените от кюрдите SDF и Сирийският демократически съвет (SDC) се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство. На 10 март 2025 г. SDF и преходното правителство подписаха споразумение относно интегрирането на силите на SDF в новата сирийска армия. Въпреки това към началото на юни интеграцията на SDF в сирийската държавна армия все още не е решена. В зависимост от консултирания източник американските военни също така поддържат от четири до седем бази в губернаторство през референтния период. Източници съобщават, че американските сили са преместили военни превозни средства и войски от други губернатори към губернаторство Х. през април 2025 г. Освен това в края на април САЩ започнаха да изтеглят инфраструктура и

оборудване от базата Ал Ш. в губернаторство Х.. Според статия на Е. Балади в края на април американски военни превозни средства и оборудване са били преместени от губернаторство Х. към И.. Съществуването на клетки на И. е било съобщено през референтния период в губернаторството. Други недържавни въоръжени групировки, чиято поява е била съобщена през референтния период в губернаторството, включват Свободните сили на Х. и Бригадата А. Ал-Д.. Според съобщенията такива нововъзникващи локализиращи групи изглежда са се стремели да подкопаят SDF в губернаторство Х.. Позовавайки се на сирийски медии, ISW и СТР съобщиха в средата на април 2025 г., че руските сили остават разположени в три сирийски военни бази, включително „вероятно малък контингент“, който е останал в база в К.. Източници съобщават за арести на цивилни от страна на SDF в провинция Х. през референтния период. Докато причината за арестите в първите дни на март 2025 г. и в средата на май 2025 г. според съобщенията остава неясна, друга арестна кампания в средата на март се проведе на фона на ескалиращото напрежение в Източна С. след подписването на споразумението от март 2025 г. Според съобщенията тази кампания е била насочена към лица, които са показали подкрепа за преходното правителство. S. съобщава за инциденти с простреляни и убити цивилни от неидентифицирани въоръжени мъже през референтния период. Източници съобщиха допълнително, че Турция и подкрепяната от Турция Сирийска национална армия (SNA) са възобновили атаките срещу позиции на SDF в североизточна С., въпреки гореспоменатото споразумение за прекратяване на огъня от март 2025 г., включително в провинция Х.. В доклад от март 2025 г. GPC отбелязва, че рискът от активен конфликт в североизточна С., включително в провинция Х., продължава „повече отколкото другаде“ в страната поради сблъсъци между SDF и HTS/SNA. Източници съобщават, че провинция Х. е била засегната от бунтовническата дейност на И. през референтния период, включително атаки срещу цели на SDF през април 2025 г. В началото на април 2025 г. SDF предупреди за възможно възраждане на И. в лагерите Ал-Х. и Р., където се държат членове на семействата на бойци на И.. В отговор на дейността на И. SDF, подкрепени от водените от САЩ сили на Международната коалиция, извършиха нападения срещу клетки на И. и задържаха предполагаеми членове на И. през референтния период в Североизточна С., включително в провинция Х.. Относно инциденти, свързани със сигурността, се посочва, че между 9 декември 2024 г. и 31 май 2025 г. ACLED е регистрирал 453 инцидента, свързани със сигурността в провинция Х.. За периода между 1 март 2025 г. и 31 май 2025 г. ACLED е регистрирал 113 инцидента, свързани със сигурността (определени като битки, експлозии/дистанционно насилие, насилие срещу цивилни) в провинция Х.. От тях 69 са кодирани като инциденти на насилие срещу цивилни, 28 като експлозии/дистанционно насилие и 16 като битки. Повечето от тези инциденти са станали през март 2025 г. През референтния период ACLED регистрира инциденти, свързани със сигурността във всичките четири области на губернаторството, като най-голям брой е документиран в област Ал-Х. (71 инцидента), следвана от К. (19 инцидента). За сравнение, най-малко инциденти са регистрирани в област Р. Ал-А. (8 инцидента). През март 2025 г. SNHR не регистрира смъртни случаи сред цивилното население в провинция Х.. През април и май 2025 г. SNHR регистрира по един смъртен случай сред цивилното население на месец. За периода между март и май 2025 г. UCDP регистрира 12 смъртни случая сред цивилното население в провинция Х.. В районите на изток от река Е. в Североизточна С. ситуацията по отношение свободата на движение остава до голяма степен непроменена. Турските бомбардировки, обаче, са преустановени, което води до забележим спад на опасенията сред цивилното население при пътуване между градове като Х. и околните провинциални райони.

От съдържанието на справките и от общодостъпната информация от други източници става ясно, че дори и да се приеме, че е налице въоръжен конфликт в С., то същият, на първо място, не е

повсеместен, и на второ – не е насочен пряко към мирните граждани на тази страна, поради което се следва неприложимост на разрешенията, дадени в решенията по дело С-465/07, дело С-285/12 на СЕС и по дело С-406/22 на СЕС. Не може да се счита, че със самото си присъствие в родния си край или в друго населено място молителят ще бъде изложен на тежки заплахи срещу живота или личността му поради безогледно насилие, породено от въоръжения конфликт. Както е посочено и по-горе от актуалната информация относно страната на произход се установява, че в С. са започнали помирителни процеси, свързани най-вече с призивите на временното правителство на джихадистка групировка „Х. Т. ал Ш.“ за реинтеграция на всички воювали в миналото групировки в мирния процес. В контекста на тази информация отразените данни за продължаващата нестабилност и сражения в отделни области на територията на страната не дават основание за различен от направения извод в мотивите на оспореното решение за устойчиви промени в положителна посока. Данните в представените актуални справки за положението в страната, а и в провинция Х., обуславят категоричен извод за липса на въоръжен вътрешен или международен конфликт, който да е достигнал ниво, което поражда сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респективно чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС. В конкретния случай не се установява спрямо кандидата да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на С. той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна на предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От данните по преписката не може да се направи и извод, че личното и общественото положение на жалбоподателя го поставят в такава рискова група, чиято дейност да го изложи на неблагоприятни последици на фона на съществуващия конфликт в страната по произход и спорадичните проблеми със сигурността там. В тази насока следва да се отчете и фактът, че самият А. А. А. не споделя конкретни обстоятелства, които да са представлявали непосредствена заплаха за живота му в С.. Изрично кандидатът е посочил, че не е бил жертва на насилие и не са били отправяни заплахи срещу него или семейството му. Споделените от него проблеми са изцяло финансови, същите не попадат в предметния обхват на ЗУБ. Обективен факт е, че рожденото семейство на кандидата продължава да живее в С., а съпругата и децата му – в Турция. Налице следва да са много по-конкретни твърдения и данни от негова страна за опасност от личното му засягане, доколкото тази по-голяма конкретика се изисква при установено по-ниско ниво на интензитет на евентуален вътрешен конфликт. Пред настоящата инстанция оспорващият не излага нови обстоятелства, нито представя допълнения към бежанската си история, които да променят горните изводи. От изявленията на кандидата за международна закрила се установява, че същият не е лице, което е избегнало или е дезертирало от военна служба, нито е укриващ се от военна служба, още повече, че този профил е бил рисков при режима на Б. А., докато преходната администрация е премахнала задължителната военна наборна служба. Същият не е с кюрдска етническа принадлежност, нито е непълнолетен, като групи, посочени като рискови във Временните насоки на АЕСОУ от м. юни 2025 г. Сирийският гражданин не попада и в рисковата група на лице, опасяващо се от принудително или детско вербуване от кюрдските сили, още повече, че споразумението за интеграция между SDF и временното правителство в началото на март е довело до значително намаляване на въоръжените конфронтации между SDF и фракциите на SNA, номинално свързани с правителството. Следва да бъде отбелязано и, че съществуването на въоръжен конфликт в страната на произход на търсещото закрила лице не е предпоставка във всички случаи да се предоставя хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Изисква се оценка на конкретния случай, каквато е

извършена от Председателя на ДАБ при МС и правилно е формиран извод, че визираната разпоредба от ЗУБ не намира приложение спрямо кандидата в конкретния случай. Предвид изложеното правилен е изводът на административния орган за липсва на основание за предоставяне на хуманитарен статут в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е обсъдена задълбочено бежанската му история. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на конкретния случай, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в С. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Преценена е възможността за предоставяне на хуманитарен статут и за прилагане на чл. 9 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки. В разпоредбата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсецо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

За жалбоподателя А. А. А. липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ. Жалбоподателят не е заявил член на семейството му да има предоставен статут в Република България.

Не са налице и условията за хуманитарен статут по други хуманитарни причини (чл. 9, ал. 8 от ЗУБ). Жалбоподателят не се позовава на причини от хуманитарен характер. Причините от хуманитарен характер трябва да са такива, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут. Такава реална опасност по делото не се установява.

Преценката за предоставяне на исканата международна закрила следва да обхваща и цялостното поведение на чужденеца, в това число и обстоятелството, че същият е бил 8 години и половина в Турция, където твърди, че към момента се намира и неговото семейство и където същият не е подавал молба за закрила, въпреки че Турция е включена в Списъка по чл. 98 от ЗУБ като „трета сигурна държава“, както и фактът, че е преминал нелегално българската граница. Налага се изводът, че в процесния случай не се касае за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за икономически мигрант, търсец по-добри условия за живот и реализация, както бе посочено и по-горе. А. А. А. е напуснал С., за да се засели другаде, от желание за промяна и по причини от личен характер, което го прави мигрант, а не бежанец, съгласно глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации, както бе посочено и по-горе.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „non-refoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя в проведеното интервю. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши

неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „non-refoulement“.

По изложените съображения съдът приема оспореното решение на Председателя на ДАБ, с което е било отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. А., за законосъобразно издадено, без отменителни основания по чл. 146 от АПК във връзка с чл. 91 от ЗУБ. Жалбата е неоснователна и като такава трябва да се отхвърли.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], ПМЗ – В. към РПЦ – С. на ДАБ, против Решение № 5499 от 20.11.2025 г., издадено от Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при Министерски съвет на Република България, с което поради липса на предпоставки по чл. 8 и чл. 9 на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ на А. А. А. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.